

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

Ročník X., číslo 10.

Říjen 2004

Obsah: Josef Veselý, Invokace, Dopis sv. Ludmily, L. Lopraisová, Andělé, Dopis sv. Václava, Ed., Být živ, K nejvyššímu cíli (8), Dopis sv. Terezie od Ježíše, J.M. Veselý, Tajemství Hory sv. Klimenta (6), Brněnská akademie ctih. Patrika Kužely OP,

INVOKACE KE SV. FRANTIŠKOVÍ

Zpěváčku z Assisi
 pod pláštěm chudoby osvoboditelky
v dřeváčcích poslušnosti
 a s lampou panen opatrných
nauč nás zpívat s ptačí drobotinou
 každodenní píseň chval
se sluncem štědrostí rozžhaveným
 osvítit propast bezmocnosti
Jak měsíc zářit za noci
 na křižovatkách poutníkům znaveným
s panem větrem - ať vane odkudkoli
 zahánět mračna nestálosti naší
a s vodou dárkyní života
 smývat prach lidských vin
Nauč nás s polními květinami
 nepochybovat o lásce Otcově
v bolestných ranách zahlédnout
 prst vyšších Božích záměrů
uprostřed proměnlivosti všech dob
 v přístavu věrnosti zakotvit
a přes sestru smrt naši pozemskou
 k životu dospět bez konce
 a v náručí spočinout
 LÁSKY
 UKŘÍŽOVANÉ

Josef Veselý

+

+

+

Dopis svaté Ludmily

16.září

Milá dušičko!

Když se mnou večer chválíš našeho Pána, tak říkáš: "Matko Čech, svatá Ludmilo, květe milosti, pros za svůj lid a za svou vlast, aby tvé dědictví zůstalo věrno Kristu."

Nazýváš mě Matkou české země. Jako dnes, tak už za mých časů jsou u nás hrozně rozbujelé pohanské mravy. Pravda, jsou trochu hrubšího rázu, než nyní, kdy se krevní msta prosazuje jen se souhlasem Rady bezpečnosti a jiných lidských vymožeností. Na rozdíl od mých vrstevníků rádi všechno maskujete řečmi o lidskosti. Také utrácení novorozených dětí, zvláště děvčátek, jako nepoužitelných pro válku, nebývalo vždy páčáno neokázalým způsobem, a docela tichým, jako to dokáží Vaši lékaři. Ani naše staré krvesmilství a hrubé pohanství nebývalo tak prosazováno, jako dovedou novodobé sdělovací prostředky oslavovat a šířit novopohanství.

Co si s tím počneš? Dívej se na mne! Svým příkladem a působením vedu náš národ od pohanských model ke Kristu. S láskou se věnuji výchově mladého prince Václava, abych mu vlastním příkladem ukázala cestu. Nijak ho nepohoršuji tím, že bych mu snad vykládala o těch zlořádech kolem. Ani mu nedělám žádná mravoučná kázání. Řeči se totiž vedou, ale příklady táhnou. A děti jsou úžasně vnímavé. Učitel jim může vykládat, co by měli, ale když to sám neprožívá, neberou jeho slova doopravdy. Naopak, přes jeho nadšené vyzdihování dobrých životních vzorů, většinou nasáknou do sebe to, jakým on sám je, jako nějaká houba.

Pohoršení nastává nejen tím, že děti slyší někoho, jak mluví o špatných věcech, nýbrž daleko víc v tom, že vidí něhoho špatně žít. Ještě větší pohroma nastává veřejným doporučováním špatného života, a zesměšňováním a stíháním těch, kdo mluví, ale také žijí dobře.

V našich drsných poměrech se mnohým bojovníkům nelíbí, že křesťansky vychovávám mladého Václava, a modlím se, aby semeno Božího Slova padlo u něho na úrodnou půdu. A tak mě nechávají zavraždit. Tak první, kdo z českého národa prolévá pro Krista krev, jsem já, žena. Jsem matka a vychovatelka, ale především žena, která se modlí. Se mnou vlastně koná český národ první krok do kulturní Evropy, aby se samostatně zařadil mezi kulturní národy kulturně, tedy - zosobněným vzorem života v Kristu a s Kristem.

Nazýváš mě též květem milosti. Každá milost, kterou Ti Bůh dává, je jako semeno zaseté do duše. Ovšem podle slov našeho Pána, ne každé semeno se ujme, a ne každé ze sebe vydá květ a ani nemusí dozrát. O mně si slyšíš, že to semeno víry a lásky Boží ve mně rozkvétá a přináší bohaté plody - klas víry a lásky mučednické.

Přestaň řečnit o mravním úpadku a ukaž mladým strhující vzor! Nepřestávám se za Tebe modlit.

Tvoje kněžna Ludmila

+

+

+

Andělé

*Každý den potkáváme anděly
ve všední den i v neděli.*

*Úsměv je vždycky prozradí
protože nás po duši pohladí*

*Přinese nám kouzelný den
a prožijem ho jako nádherný sen*

L.Lopraisová

+

+

+

Poslední soud

Tvář, kterou s sebou ponesu,
až vyjdu mimo čas
si pro hodnost - tam na západ -
to bude moje tvář.

Podám ji andělovi:
To, pane, byl můj rád
v království, o němž vzkříšení
ti pověděli snad.

Vezme ji, zhlédne, ustoupí,
vrátí se s korunou,
v níž neplesal sám Gabriel
a jež teď bude mou.

Pak ukáže mě ze všech stran
nebi, jež zatleská,
jak tu, jež nesla pámnův erb -
důstojný majestát!

Ed

+ + +

Dopis svatého Václava

28.září

Milé dítě!

Od samého počátku svého působení jako knížete na trůně českém si počínám tak, že své k panování беру jako závazek ke službě Bohu a svému lidu. Kolik písní se v českých zemích a jinde zpívá a kolik legend se vypravuje o mé dobrotě, o mé lásce, s jakou podporuji chudé, bráním utiskované, ochraňuji slabé a vody, a sytím hladové! Miluji svůj lid, i když mě obviňují ze slabosti a zbabělosti. Když král Jindřich Ptáčník chystá vojenskou výpravu proti lidu Koruny české, tehdy počítám tak, jak to radí náš Pán. Když mám jen deset tisíc vojáků, těžko se mohu postavit proti tomu, kdo jich má dvacet tisíc. Proto se vyhýbám krveprolití svého lidu a uvoluji se platit. Lidský život je přece cennější, než jakéholi bohatství světa.

Když moje matka nechává zavraždit mou babičku Ludmilu, vykazují ji do vyhnanství. I když mi přitom srdce puká, protože svou maminku miluji, musím tak učinit, aby český lid viděl, že zločin se trestá, i když ho spáchá urozený člověk.

Snažím se prosazovat víru v Krista. Jde to ztěžka. Moji vrstevníci jsou lidé tvrdé šlje. Různí šlechtici žijí jako pohané. Dopouštějí se cizoložství, utrácení narozených dětí, zejména děvčátek, pověr, krevní msty a jiných nespravedlností. Tak špatným příkladem svádějí také poddané k hříšnému životu. Vytýkám jim to. Hned proti mně podněcují i mého rodného bratra, Boleslava. Lákají mě na hrad Boleslav. Tuším v tom nějakou špatnost. Víím, že mi bratr ukládá o život. Nelekám se však, protože Pán je se mnou. Jdu tam, třebaže se dívám smrti tváří v tvář. V předvečer svátku svatého Michala se dívám statečně bratrovi do očí, pozvedám číši vína na počest archanděla, abych vyprosil milost sobě i mému bratru. Odedávna věřím, že svatý archanděl Michael je průvodcem duše, která po smrti opouští tělo zesnulého. Tím naznačuji Boleslavovi, že víím, co Boleslav se spiklenci chystají proti mně, svému bratru a knížeti.

A děje se zvláštní věc. Boleslav dostává strach. Není tak zlý. Proto mi nedovede sám odolat. Jenže to umožňuje to ostatním nenávidníkům, které už strhává na špatnou cestu, až okusím ostří meče. Boleslav se pojednou zděsí svého zločinu. A nejen on, ale i jeho spiklenci. Bojí se mě mrtvého víc než živého. S úctou slavnostně odnášejí moje tělo do Prahy a uctívají mě jako mučedníka.

Český lid mě chová v úctě jako jediného vládce. Nazývá mě dědicem české země. Ode dneška už každého vladaře považuje za mého zástupce. A tak po své mučednické smrti vítězím nad živým Boleslavem, který vládne jako uchvatitel moci. Stávám se dědicem českého království navěky. Od té doby se naši české zemi začíná říkat země svatováclavská. Později dává král Karel IV. zhotovit korunovační klenoty, zejména korunu svatováclavskou.

Český národ se vždy utíká ke mně, k mému obrazu a jezdecké soše. Pod korouhvemi s mým obrazem bojuje a vítězí. Kdekoli zní staroslavny chorál k mé oslavě, takže si mne lidé připomínají jako ochránce a dědice české země, rozpomínám se na své na své plémě a nedám zahynouti vám, ni budoucím, kdo patříte Kristu.

Čím to, že se Češi ve zlých dobách tak rádi obracejí ke mně? Moje veřejné působení v Čechách a v Evropě není delší než čtyři roky. Jenže u mě se význam neměří délkou pozemského života, ani délkou okázalého působení.

Vstupuji do světa v době, kdy jsou naši lidé obráceni spíše násilím a zastrašováním, zkrátka pod vnějším nátlakem a smutně, než dobrovolně a radostně. Jako český kníže si však počínám jinak než většina mých vrstevníků, kteří věří v Krista na základě donucování, a tedy věří spíše jenom naoko. Díky cyrilometodějskému dědictví přijímám Krista dobrovolně, radostně a bez násilí, a jenom v nepatrné míře pod vnějším nátlakem, smutně a z donucení franské říše. Je zajímavé, že s radostí přijímám Krista oklikou, a ne přímo, od rodičů, protože moje máti věří jenom navenek. Přijímám Krista radostně od své babičky, kněžny Ludmily. Potom duchovně rostu jako Boží dítě jaksi v pohrdavém, až nevráživém pohledu své matky Drahomíry i svého bratra Boleslava. Jsou to také pokřtění lidé, ale víru berou jen velmi povrchně. Víra je jim prostředkem k dosažení moci a panování. Dodnes je podobných lidí víc než dost. Takových zrádných Boleslavů, kteří by nejraději zabili každého bratra s jinými názory na setkání, je strašně moc. Ale postupně vyvanou. Přes jejich úspěchy v politice a válečná vítězství, nezůstává po nich ani stopa. Zato můj odkaz trvá navěky.

Můj odkaz má rys duchovní i vlastenecký. Duchovní odkaz Tě vede k tomu, abys chápal můj vztah ke Kristu a k Nejsvětější Svátosti. Legenda Ti o mně říká, že se sám často a rád podílím na přípravě obětních darů, jako je pečení nekvašeného chleba a lisování vína. což si za mých dnů zajišťují duchovní osoby samy. Také však rád přisluhuji u oltáře. I jako český kníže neváhám takto posloužit Pánu u jeho slavné hostiny.

Jenže právě takové věci bývají trnem v oku těm, kdo v tom vidí něco nedůstojného panovníka. Chtějí vidět knížete jen jako panovníka v lesku a nádheře či bojovníka v plné zbroji, který si násilím podmaňuje okolní národy. Tak mě považují někteří moji vrstevníci, včetně vlastního bratra za změkčilého a zbabělého, a raději se proti mně, českému knížeti, spojují s nepřáteli českého národa.

Vlastenecký rys mého odkazu, jakož i politický spočívá v tom, že třebaže se umím dobře bít mečem a ostatními zbraněmi, takže vynikám jako bojovník statečností a chrabrostí, přesto raději uzavírám mír se sousedními Němci. Raději se zavazují odvádět nějaké to zboží, abych zajistil jednotu a pokoj národu. Ostatně k čemu by byl takový mír, který by byl jen klidem zbraní, a vedl by jen k hmotnému rozvoji, ne duchovnímu ani mravnímu?

Ochotně podporuji naši svatou Církev obecnou, poskytují výhody a různé věci klášterům, které jsou střediskem vzdělanosti a kultury. Také to je trnem v oku šlechtě, bojovné, hříšné a chtivé majetku a moci.

Nakonec se stávám obětí intrik svého bratra. Zdá se, že moje pojetí evropského panovníka a evropanství vůbec bere za své. Ve skutečnosti právě mou násilnou smrtí získává Boží vláda u nás i jinde další podnět a posilu. Jako náš Pán právě svou mučednickou smrtí dobývá vítězství nad hříchem, světem a jeho lživým duchem, tak se i s mým nepatrným podílem radostně šíří vláda Ježíše Krista v srdcích Čechů, ale i jiných kulturních Evropanů.

Asi se ptáš, proč Bůh dopouští takové věci? Nehřeš marností. Nevidíš do Božích plánů. Po celém tisíciletí se smíš říci, že moje nevinně prolitá krev se z Boží milosti stává životodárnou silou, kterou je to křehké Boží království v Čechách a v celé Evropě. Jako mučedník dávám svému lidu mnohem víc než jako kníže.

Cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Marně se je snažíš vypátrat. Jedno však víš bezpečně: někdy se Ti

Boží vůle nelíbí, přiči se Tvým touhám, až se Ti zdá, že jsi postihován nespravedlivě nebo že Tě Bůh zanedbává, a že jiným, podle Tebe horším lidem, více dopřává. Leckdy se ve Tvé duši ozve smutek, ba i závist.

Kéž bys uměl nahlédnout do budoucnosti! Pak by ses vždy ochotně a rád podřizoval Boží vůli. Už by ses víc neptal: Pane, proč je to tak, a ne jinak? Boží vůle nezná žádné proč.

Na mně to vidíš jasně. Podle lidského úsudku konám za své pozemské pouti méně než bych byl mohl, kdybych tu žil déle. Jenže tím, že mně Pán povolává v mládí k mučednické smrti, dosahuji mnohem víc, než bych byl mohl kdykoli vykonat slovy a skutky. Kolik vládců prochází a působí kolem Tebe, a jestli si na ně kdy vzpomeneš? Jen žáci ve škole, kteří se učí o poslušnosti panovníků. Jenže o žádném z nich neslyšíš, a ani nevěříš, že to dědic české země, a ani ho nevzýváš jako nebeského přímlyvce a vzor vládců slovy: Rozpomeň se na své plémě, nedej zahynout nám ni budoucím!

Básník Josef Václav Sládek mě opěvuje:

*Svatý Václave, české kníže, slyš,
Hlasy k tobě pozvedáme v nadhvězdnatou říš...
ale přes tvou zem za těch tisíc let,
vln jak moře převalilo na tisíc se běd.
Ale tys je znal, při svém lidu stál,
tys té země nezapomněl, již jsi miloval.
V tísní duše své, v žalu, hořkostech.
jméno tvé za útočiště měla na svých rtech.
Svatý Václave, volá tě tvůj lid,
vrať své zemi požehnání, vrať svým dětem klid.*

Modlím se za Tebe uprostřed Evropy.

Tvůj Václav

Vévoda České země

+

+

+

Být živ - je býti mocný.

**Jsoucnost - i samotná,
bez každé další funkce -
už dosti všemocná.**

Být živ - a navíc chtít!

**To značí božskou moc.
Čím musí být náš Stvořitel,
když to smí konečnost ?**

Ed.

+

+

+

Smrt - ta nás tolik nesouží,

život - ten souží víc.

**Však smrt je jiná vyjíždka -
za vrata, bez hranic -
jižní zvyk ptáků, odlétat
a ještě před zimou
si najít lepší zeměpás.
Jsme ti, co zůstanou.**

Třesavci u vrat sedláků,
o jejichž skoupý chléb
žádáme - než nás soucitný sních
přemluví odletět.

Ed

+

+

+

K nejvyššímu cíli (8)

Seřízení vnitřního chodu

Svým vnitřním chodem se mě dotýkáš, přikláníš se ke mně a čerpáš ze mě sílu. Především se tak ale napřimuješ k cíli, když mě vysoko hodnotíš a oslavuješ, děkuješ mi za velikou slávu a vznešenost, na níž ti dovoluji se podílet. Modlitbou, podněcující tvůj vnitřní chod, směřuješ ke mně. Současně mi tak otevíráš samotné jádro své bytosti. Modlitbou jako úkonem k mé oslavě ke mně směřuješ a současně startuješ svůj vnitřní chod. Chceš tak doopravdy zahájit svůj vnitřní chod? Tak mě tím především chval a oslavuj! To vyžaduje vnitřní doladění a seřízení tvého vnitřního chodu, oproštění ode všech nečistot, aby ses mohl otevřít styku s vrcholnými skutečnostmi, načerpat veškerou sílu, která ti proudí z modlitby jako ze bohatého zdroje.

Které jsou hlavní nedostatky a závady tvého vnitřního chodu? Potřebuješ je jasně poznat, protože vyžadují úpravu, seřízení a vnitřní doladění.

Předně ochuzená směs tvé víry. Události a věci se usazují v dějinách. Dějiny nejenže trvají tisíciletí, nýbrž se také během té doby mění a ustalují. Nesnaž se jednorázově a beze zbytku ihned porozumět ani věcem, ani událostech, ani dějinám z nich složeným.

Samozřejmě že bys chtěl všeho naráz dosáhnout, všechno mít, podržet a užít. Jenže nežiješ na ostrově. Rosteš a žiješ z potu, krve a slz nespočetných obětí ostatních lidí, a ani ty nemůžeš utéci před oběťmi ani se vyhnout bolestem, ze kterých, třeba také díky tobě, zase jiné budou žít a porostou.

Tvé reptání proti mně je znamením ochuzené, zbídačelé víry, ale hlavně tvé pošetilosti. Domníváš se nebo jednáš v sebeklamou, š třeba i nevysloveném, že jsi tady na světě sám, ba dokonce, že právě ty jsi středem světa. I já že teprve v tobě nabývám svého smyslu a že jsi ochoten mne uzнат, pokud ovšem já uznám zase tebe za rovnocenného vůči sobě, za vrchol moudrosti, péče a moci. Jenže tohle není žádná víra. A není divu, když se takto zklamaný svou falešnou představou o mně, který tě neuznávám za sobě rovného odvrhují takovou ochuzenou víru. Stejně jako je bezcenné tvé nadšení pro mne, sotvaže se ti věci tajemně uspořádají tak, jak si to přeješ.

Při takovém kulhavém vnitřním chodu, když prožíváš svou víru jako chudou směs, ti není pomoci. Každou chvíli ode mně rozčileně odcházíš, abys mě znovu uznal, až ti doba a okolnosti začnou více vyhovovat. Prakticky se mně vůbec nezajímáš, a také tě ani nezajímá opravdový vnitřní chod tvé bytosti. Máš mě jen za hračku, kterou občas odložíš, občas znovu vyhledáš. Není ti pomoci, když si nedáš poradit, abys přijal správný přístup ke mně. Tvůj vnitřní chod má hlubší záběr teprve tehdy, až se mi s bohaté směsí své víry poddáš, a dáš mi to najevo. Jinak to není nic vážného, jenom takové nezávazné hračky, hříčky bez pravidel, pohodlné přehazování klopotného životního zápasu na tajemného Pana X, kterému odvádíš zlomky času, sil a slov.

Jak odstraníš tyto závady? Rozhodující zkouškou účinnosti tvého vnitřního chodu je závěť, utrpení a životní kříže. Přitom se odhaluje, zda mi doopravdy věříš, anebo sleduješ jen svoje malé osobní štěstí z různých her a hříček. Jde tu o jedno potřebné. Jsem, který jsem, jediný, nejvznešenější a největší. Moje vůle se musí naplnit. A tvým největším štěstím je, abys poznal tuto vůli a radostně se s ní ztotožnil a navěky se se mnou dokonale spojil. V očekávání tohoto cíle nemůžeš být nikdy zklaman.

Jenže ty máš ještě jiné věci za nutné, za veledůležité. Mnohokrát je ti důležitější tvé osobní štěstíčko, teplé místečko. Místo těch největších věcí spokojuješ se často se svým ubohým štěstíčkem, o které se mě nestydíš prosit. A když ti hned nedopřeji to zápecnické pohodlíčko, a rozmetám tvé dosavadní vyšlapané pěšinky a pustím vítr do vyhrátého pelíšku, hned spustíš reptání. Tohle že má být můj cíl? Kdepak! Žádný takový cíl není, když mě neláká a nepřitahuje.

Jak titěrné a nedůstojné představy o mně si tvoříš! A nejsi sám. Modlářů a falešných nebičkářů najdeš na každém kroku víc než dost. Ve svém klerikálním snobství si vynalézají samé zbožné hračky. Jsem svrchované Dobro a ryzí Moudrost. Moje vůle je dobrá a nejsprávnější, i kdyby ti za nehty zalézala. Moje vůle se musí naplnit i ve tvém vlastním zájmu. Jinak nezakusíš pravou radost. To je to jediné nutné. I pro tvé vlastní štěstí. Proto se modli o poznání mé vůle, o přijetí a uznání mé vůle, o vytrvání v plnění mé vůle!

Tak se smíš modlit i o pozemské věci. V pokorné odevzdanosti do mé vůle, do mého plánu s tebou. Zkus prosit o mé dosažení i o dary potřebné k povznesení se ke mně! Tvou modlitbu zahrnuji do svého plánu. Všechno tě má vést ke mně, i to, že něco potřebuješ. Zkus vyjádřit svou závislost na mně jako na Dárci všeho! I když ti nedám, o co prosíš, i tehdy tě slyším a vyslyším. Jenže tě vyslyším dokonaleji než chápeš. Dávám ti toto odstavení, aby tě přivedlo ke mně bezprostředněji. Místo těch tvých terek, které nepocházejí ode mne, ti dávám sebe samého.

Co chceš změnit modlitbou mimo sebe? Snad můj plán, ustanovený od věčnosti? Hodláš modlitbou změnit nebo zadržet události běžící svým proudem, když je to určeno mým vyšším plánem?

Když se modlíš za odvrácení zlého, tak nepros, abych kvůli tobě změnil přírodní zákony. Raději se opři o skutečnost, že dovedu zkrřížit nějaké přírodní zákony jinými zákony, ještě silnějšími. Zkus prosit, abych takto omezil to, co tě sužuje. Zkus prosit, abych ti dal dosáhnout toho, čeho prostě nemůžeš dosáhnout běžnou cestou. Každopádně o to pros tak, jak je to v odvěkém plánu mé vůle. Pokus se, aby každá tvá modlitba byla odevzdaná. Nechtěj po mně v modlitbě, abych změnil svůj záměr! Vlož do své modlitby touhu, abys naplnil můj záměr. Nezapomeň, že pro tebe ustanovuji věci snadné, ale i věci těžko dosažitelné.

Na to pamatuj v podtónu své modlitby. K tomu se upni ve své odevzdanosti při modlitbě do mé vůle. Přednostně se modli, abys splnil mou vůli tak, že si k tomu vyprosíš dary, které dávám jen tomu, kdo o ně v opokorné modlitbě prosí. Všechno ostatní ti přidám, takže ti nakonec splním i tvou vůli.

Učiň si středem modlitby mne místo sebe nebo jiného tvora! Především jde o moje zájmy, a ne o tvá, lidská práva. Když se ke mně obrácíš v těžkostech, tak sice voláš jako já: *Otče, odejmi ode mne tento kalich!* Ale vzápětí připoj moje další slova: *Avšak ne jak já chci, nýbrž, jak Ty chceš.* Víím, že se cítíš ohrožený ve své tělesné schránce a přirozeně se obáváš bolesti. To všechno prožívám naplno s tebou, protože nosím tvé vlastní tělo. Proto ti dovoluji volat ke mně v úzkostech. Především ale volej proto, abych povznesl tvou vůli ke mně, aby tě ty nesnáze neodváděly ode mne, a abys u mě načerpal sílu vydržet.

Proto hled' při modlitbě změnit především sebe! Proměníš se s mou pomocí. Chci vykonat zázraky, ale všechny je hodlám vykonat přes tvé srdce. Napřed je chci vykonat ve tvém nitru, a teprve pak i ve tvých následných hrdinských projevech, ať už trpných, tedy v oběti, nebo výkonech, obrácených navenek.

Nezdá se ti, že tvé modlitby o pozemské věci, trpí závadami? Znáš způsob, jak je odstranit? A dokážeš to? Nejspíš se zarazíš, sotva zaslechneš varování před modlitbou, která by sledovala tebe jako člověka a tvé pozemské záležitosti. Možná si teď říkáš, že vůbec nestojí za to, abys v modlitbách o něco prosil. Jenže prosebné modlitby nejsou zbytečné. Nicméně ani prosebné modlitbě se neupínej přednostně na svá lidská práva, a ještě méně na pozemské zájmy tebe a jiných tvorů. Samozřejmě, že smíš prosit i za sebe, za naplnění svých lidských zájmů, ba i za ostatní tvory, ale nikdy o to nepros přednostně, a nikdy výlučně.

Jakpak bych spravedlivý, a o milosrdenství ani nemluvě, dný kdybys mi nesměl sdělit vše, co ti leží na srdci? Klidně se mnou rozmlouvej i o záležitostech pozemských. Stavím tě přece do světa a slibuji ti, že tě nikdy neopustím. Dopouštím na tebe nějaké životní nesnáze, těžkosti a obavy, a ony na tebe doléhají. Dávám ovšem jenom dobré dary, kdežto takové věci dopouštím, když je na sebe přivoláváš svými hříchy, nebo chce-li tě klamný duch světa zkoušet, abys mě pak mohl ještě rozhodněji a lépe chválit. Proč bys neměl a nesměl se mnou o tom všem rozmlouvat? Když víš o své nedostatečnosti i v pozemských záležitostech, a věříš, že všechno dobré pochází ode mně, jak bys mě neměl prosit o pomoc? Neklad' si však ve svých prosbách sebe za cíl! Nestav si svá lidská práva za střed všeho svého snažení! Naopak sleduj vždy moji oslavu! Kdykoli mě prosíš, přednes buď výslovně, anebo mlčenlivě, představením své nevýslovné touhy, abych ti dal všechno, co potřebuješ, abys došel k dokonalosti tak, že to bude moje oslava!

Už dávno tě učím, aby ses modlitbou, kterou tě stále učím, ucházel také o každodenní dávku chleba a ochranu od všeho zlého. Přesto v duchu hledej především Boží království, a všechno ostatní ti přidám.

Znáš závady ve svých prosbách v mém Duchu? A dovedeš je odstranit? Stále ještě jaksepatří neprosíš v mém jménu. Pros a dám ti. Možná si myslíš, že k takové prosebné modlitbě prostě stačí přidat k

prosbám nálepku mého jména. Myslíš, že už to mělo účinkovat jako potvrzení z nejvyšších míst. Jenže k tvému účinnému spojení se mnou, svým Bratrem a Spasitelem, potřebuješ předkládat našemu Otci nebeskému své modlitby v živém a vědomém spojení se mnou, jehož náš všemohoucí Otec vždycky vyslyší.

Prosba, zaštitěná svým jménem, má ještě další, hlubší smysl. Ty prosíš tak, jak se já modlím. A modlím se z lásky k našemu společnému Otci, a ne až je v úzkých, ani ve strachu, ani až něco potřebuji. Modlím se za urychlení uplatnění mé svrchované vlády. Pros tak, že kladeš vačného Otce do středu svých modliteb, takže se sám Otec modlí v tobě.

Hledej štěstí jedině v Otci, kterého sleduj v samém středu své bytosti, a nerozplývej se v modlitbách za jednotlivé, jako třeba jenom za pozemské dary. Učím tě své modlitbě a modlím se s tebou, takže je to modlitba v mém Duchu. Sleduj především našeho společného svrchovaného Otce. K němu se upni a přitom zahrnuj všechny lidi do své starosti. Předstupuj před Otce, jemuž smíš říkat "TY", ale nikdy jako k sobě rovnému partnerovi. Sleduj především uplatnění svrchované vlády v sobě, a tvým prostřednictvím také kolem sebe. Neboj se. S touto svrchovanou vládou ti přidám všechno ostatní, i tu nejlepší lidskou vládu. Přistupuj k poslední příčině všehomíra jako k našemu Otci, a ne pouze jako k nějakému pokladníkovi a hospodáři. Zbav se takového strašně tržního způsobu, jaký znáš ze spotřební společnosti, kde platí jenom směnná spravedlnost podle vzoru DAL-MÁ DÁTI. A nepřistupuj pouze s nastavenou dlaní. Přiveď s sebou i všechny ostatní bratry a sestry, a pros, aby také je zdokonalil, zušlechtil a obohatil sebou samým. Tak se s tebe i z nich stranou praví bohatýři. Potom se moje vláda prosadí nejen u tebe, ale i široko kolem dokola.

Tohle znamená prosba ve jménu tvého Bratra a Spasitele. Jenom tehdy se modlíš v mém jménu, když se modlíš v mém Duchu. Jedině tehdy je to moje opravdová modlitba v tobě, když je to modlitba našeho věčného Otce ve mně, který jsem jeho Synem, a tvým Bratrem. Jak se ti daří toto proudění Ducha Lásky, vycházejícího ode mne k našemu Otci a současně od něho ke mně, napříč tvým srdcem? Je to má modlitba k našemu věčnému Otci o vítězství svrchované Lásky ve tvém srdci uprostřed lidstva, anebo jen tvé bezmocné řečnění? Moje modlitba je vždycky vyslyšena. Od ní vstáváš s novou silou. Takovou modlitbu vždy naplňuji svým slitováním a naplňuji nezdolnou přítomností našeho všemocného Otce.

Spoj svou modlitbu se mnou na nejvyšším místě! Jinak by to nemělo smysl. Jedině svým prostřednictvím, se mnou a ve mně máš jako přes nejlepšího přítele přístup na nejvyšší místa. Zastav svou mnohomluvnost! Přestaň se tvářit, že se jen ucházíš o svá práva! Nemáš na nic nárok. Proto završuj své volání slovy: Skrze mého Bratra a Spasitele. Napřed si v duchu vypros neporušitelné spojení se mnou, a pak se mnou můžeš spojovat i svou modlitbu. Tím ji spojíš s neomylným vyslyšením všech mých modliteb. Vždycky jsem vyslyšen naším věčným Otcem. To budeš i ty, budeš-li se se mnou modlit doopravdy, modlit se podle mne, v mém Duchu, a tak i s mou účinnou pomocí.

Netrpí tvé prosby v bohoslužbě nějakou závadou? Ostatně, co jsou tvé bohoslužebné modlitby a jak jim rozumíš? I když prosíš o pozemské věci, přesto o ně pros pokaždé tak, aby ti prospívaly duchovně. Proto se modli, aby uprostřed světských zmatků bylo tvé srdce pevně zakotveno tam, kde je pravá radost.

Spolu s ostatními pros, abych se sám ujal tvé prosby o to, co se mi u tebe líbí, abys mohl být bezpečněji vyslyšen. V jednotě a spolu s ostatními pros, abych tvé touhy odvrátil od pozemské žádostivosti.

Tvou modlitbu, jako modlitbu všech mých věrných vysoko povznes, abys nepovažoval modlitbu za prostředek zařikávání kvůli získávání ryze hmotných darů. Právě v tom je rozdíl mezi starou vírou a mým učením. Kde jsou ty časy, kdy jsi sledoval hlavně pozemské štěstí, i když mělo být moje, ale tys v něm hledal hlavně sebe. Stavím našeho věčného Otce nebeského do středu. Tak i ty stavěj do středu svého života mne a moej zájmy. Ostatně jsem přece samo Dobro a štěstí a proto i tebe oblažím. Jenom nesleduj výhradně sebe! Přestaň dbát o ta svá lidská práva! Sám ti je dám, kdykoli ti budou scházet. Jinak se mi nekonečně vzdaluješ, zatímco z nejvyšších míst sestupuji k tobě, a tak se pro tvou věčnou záchranu obětuji, že se ti nakonec nabízím i za pokrm. Silou tohoto andělského chleba můžeš povznést svět a s mou pomocí mu přinést věčné zdokonalení. Bez tohoto prorůstání mého království svrchované Lásky z mého Srdce jako planoucí výhně Lásky, předávaného v podobě tvého všedního pokrmu, přes tvé srdce do celého světa, zůstanou všechny tvé pokusy o vlastní polepšení a zlepšení celého světa odsouzeny k zániku.

Jaký je tvůj vnitřní chod uprostřed ostatních? Netrpí závadami? Nikdo z těch, kdo se vydává vzhůru, cestou k vrcholům duchovního života, nemůže nikam dospět sám, nýbrž jen spolu s ostatními a v souladné součinnosti s nimi. I když takové závody v jízdě do vrchu jako každé hravé soutěžení mají vynést do popředí jednoho vítěze, v duchovním usilování o vrcholné špičky je tomu v něčem podobně, ale v něčem

zase jinak. Jako do hor se nikdy nemáš vydávat sám, bez horského průvodce, tak ani na duchovní cestě k dokonalosti se nevydávej bez průvodce. Když se však snažíš dosáhnout vyšší úrovně uprostřed ostatních a spolu s nimi, pak je i tam tvá modlitba ohrožena některými závadami.

Nesmiřuj se s názorem, že se nejlépe a proto nejraději můžeš pomodlit jedině v ústraní, kde není nikdo jiný, než ty. V samotě máš dosáhnout mnoho, ba právě v ústraní můžeš duchovně daleko předstihnout ostatní, avšak nemůžeš si výsledky tohoto svého pokroku uchovat jen pro sebe, Nejsi, ani nemáš být jen nějakým tajuplným ostrovem. Patříš mi uprostřed ostatních a spolu s nimi. Když stojíš před naším věčným Otcem, podávej svému okolí ruku na znamení pokoje! Pak se před mou tváří ocitáš nejen jako jedinečná a neopakovatelná osoba, odlišující se od ostatních vedle tebe, ale také spolu se všemi ostatními. Tak si vyzkoušíš živou lásku a vzájemnost, když přijmeš každého jako bratra či sestru jedné rodiny, a podle toho také s nimi jednáš. Proto je tak důležitá tvá modlitba se všemi ostatními, kdo mě oslavují. Nemůžeš si libovat jenom na svém písečku, a nedbat na to, zda ten, koho potkáváš, nic neví o mně a o tom, že mé Srdce krvácí i pro toho nejposlednějšího z lidí! Jinak postrádáš živé spojení se mnou. Když přicházíš k slavné hostině lásky, kde se ti sám dávám za pokrm v podobě tvé všední potrawy, ale přitom se uzavíráš do sebe, tak se tě ptám: Pohrdáš mým tajemným Tělem? Mé tajemné Tělo se zde naplňuje především v rodině, která sousedsky srůstá s každou další rodinou. Znovu se tě ptám: Pohrdáš snad tímto tajemstvím mého Těla? Proč přicházíš spolu s ostatními? Snad abys někde v ústraní vymáhal ode mne konečné řešení svých soukromých záležitostí? Přicházíš za mnou, aby ses doopravdy podílel na soužití shromáždění mých věrných? Anebo se k nim přibližuješ jen jako náhodný kolemjdoucí zvěděvec, který se s ostatními srocuješ jako dav vzájemně cizích jedinců, kteří ze svého místa jako z hlediště sledují strhující dění na jevišti?

Své tělo obětuji na kříži zvláště za tebe uprostřed shromáždění dětí našeho společného věčného Otce, at jsi muž či žena, mladý či starý, bohatý či chudý, pozemšťan či mimozemšťan. A zvu tě k tvému zušlechtění a zdokonalujícím úkonům, pod vedení mého zvláštního pomocníka, a to zapojením se do jednoty s naším společným všemohoucím Otcem a současně se mnou. Nabízím obnovu hříchem ztracené jednoty ve svém jediném tajemném Těle, která se má stále obnovovat a posilovat Duchem svatým, v dokonalé účasti na mém životě v tomto celku.

Samozřejmě, že si smíš a také máš najít okamžik a místo tiché komůrky. Tam nerušeně rozekleneš ve svém srdci prostředí vnitřního ticha a pokoje, kdy budeš sám s naším Otcem nebeským. Na tyto okamžiky a zvláště vyhrazená ústraní pro tvou důvěrnou osobní rozmluvu s naším věčným Otcem, těsně navazuje tvoje účast na místně i časově odděleném shromáždění k oslavě hostiny lásky, aby ses modlil se všemi a za všechny a se mnou v Duchu modlitby, kterou tě učím.

+ + +

Nejprve přišla jeho smrt -
pak - zpráva o slávě.
Bez zdůvodnění od první
ke druhé nedojde.

Ed.

+ + +

Dopis svaté Terezie od Ježíše

1. října

Milá duše!

Ačkoli už v útlém věku ztrácím matku, přesto rychle dospívám a z bezstarostného dítěte se stávám uzavřenou a přemýšlivou dívkou. Brzy vstupuji do karmelitánského řádu a žiji v klášteře.

Moje tichá neokázalá zbožnost opakem touhy povrchních lidí po senzacích. Po vyčerpávající pouti Temnou nocí umrtvování smyslů odhaluji úžasnou přitažlivost našeho Pána.

Toužím a snažím se obnovovat to, co je kolem mne narušeno, ba zničeno hříchem a odmítáním Kristovy lásky.

Nekonám žádné okázalé činy, které by vzbuzovaly pozornost světa, nýbrž jen v tichosti prožívám svou zbožnost. Chápu, že apoštolát je tím účinnější, čím víc je duše spojena s Bohem. Zasvěcuji svůj život modlitbám za záchranu duší a za duchovní pastýře. Na pokyn představené píši "Dějiny duše", třebaže jsem nemocná. Umírám mladičká. Mohlo by se Ti zdát, že se v mém životě neděje nic převratného. A přece můj život a dílo Tě nenechává lhostejným ve víře. Působí na Tebe a na všechny Boží děti jako louskáček falešných iluzí ve víře a v životě vůbec.

KDYŽ mě Svatý Otec PIUS XI. prohlašuje za blahoslavenou, a o dva roky později za svatou, kdekoho to udivuje. Málokdo o mě něco ví. A navíc mě Svatý Otec Jan Pavel II. vyhláší jako přímluvkyní misionářů. Mikdy jsem neopustila zdi kláštera. Nevykonala jsem žádný velkolepý čin pro obrácení nějakých zaostalých národů. Ani nevynikám ničím v okázalé oběti pro Krista jako třeba svatý Vavřinec, kterého mučili na roštu, ani mě kvůli Kristu nezavraždil bratr jako svatého Václava. Dokonce se někomu může zdát, že když jsem nic velkolepého v životě nevykonala, ani neobětovala, mohlo by být vyvýšeny na oltář tucty, nebo celé zástupy lidí.

Jedinečnost mojí oběti a zvláštního přínosu k oslavě Boží a obrácení nevěřících spočívá v tom, že obětuji Bohu a tomuto dílu svou všednost, naplněnou modlitbou. Tolik lidí se trápí, že jejich práce nemá jasně vynikající smysl a že jim nepřináší úchvatné emocionální zážitky, že nevede rychle k úspěchu. Tolik lidí prožívá pocit odcizení, že jim někdo bere výsledky jejich práce, nebo že jejich práce při pásové výrobě postrádá smysl, když nevidí začátek a konec svého díla. Kvůli tomu vypukají celé revoluce a války, ale jednotvárná práce všedních dnů nakonec zůstává. A mnozí z nich si zoufají nad zjevnou marností svého počínání.

Obětuji k Boží slávě a k obrácení nevěřících protivnou jednotvárnost drobných skutků a nezáživnost stále znovu a znovu přijímaného nepatrného utrpení všedních dnů. Obětuji pro to svou rozdrobenou práci, v níž lidsky nenacházím smysl. Obětuji své malé utrpení, které se nedostavuje jako zdrcující síla, která by člověka rázem zaskočila, ale jako monotónní rušivý šum, jímž na člověka doléhá tok ubíhajícího času. Tím s Boží pomocí posvěcuji činnosti zjevně tak bezvýznamné, jako je zametení chodníku nebo jen prosté dýchání člověka, ale také utrpení, které na mě doléhá při snášení přítomnosti druhých lidí, kteří jsou tak jiní než já, anebo třeba jen okamžité zatajení dechu při nějakém leknutí. Může se ti to zdát nicotné, ale Bůh dokáže i sebemenší věc proměnit ve velikou.

Na žádnou misii jsem sama neodjela ze svého kláštera, a přece s Boží pomocí plním nezastupitelnou duchovní úlohu třeba při obnově eskymáckých misii v Kanadě. Po třech letech působení se misie neseťkává s žádným příznivým účinkem, a odpovědní lidé se už už rozhodují o jejím ukonečnění. Když na rozloučenou roztrousí br. Girard mezi shromážděné Eskymáky trochu prstě z mého hrobu, vzápětí začínají Eskymáci dobrovolně žádat o křest svatý, a houfně se dávají pokřtít. To je jen jedna z mnoha epizod mého skrytého a nenápadného působení.

Modli se se mnou za nová povolání a za duchovní obnovu národa a celé Evropy! Kéž povolá náš Pán dělníky na svou žeň! A taky pro to přinášej nějaké citelné oběti! Náš Otec vítá nejen Tvé velkolepé skutky, i vynikající hrdinské oběti, přinášené k tomu účelu a k Boží oslavě, ale vítá i tvou drobnou všední mravenčí práci stejně jako každodenní snášení někoho, kdo je ti protivný nebo něčeho, co je ti protivné. Bože dej, aby se místo Tvé skryté touhy být milován a obdivován, projeвило Tvé pevné zaměření milovat Kristovou Láskou a prožívat lásku Spasitele k nám.

Jako si duchovně osvojují své první dítě, jednoho zločince a vyprošují mu důstojné přijetí spravedlivého trestu, tak i Ty si duchovně osvoj někoho z toho nedozírného zástupu bezejmenných, kteří jsou počati, ale lidé jim odpírají spatřit světlo světa, a tak je pro své hříchy nespravedlivě odsuzují.

Tvoje Terezička

+

+

+

**V svém životě,
v té krátké chvílce,
jak moc - jak málo jen -
můžem, co chcem.**

Ed.

+

+

+

TAJEMSTVÍ HORY SV. KLIMENTA

(6)

c) Podzim 1958

Především se ukázalo, že kopečkovité hromádky hlíny podél vnějšího opevnění nejsou mohyly s pohřby, ale kupy zemin, navezených sem pro dobudování valu a příkopu, kdežto uvnitř opevnění, že jsou to staré zbytky po vývratech stromů. Pohřebiště velkomoravských osadníků na Hoře sv.Klimenta tedy zatím neznáme. Podle sdělení Alfonse Širůčka z Osvětiman prý byl zlatý byzantský peníz nalezen jako milodar v hrobě mezi hlavním a vnějším valem (mezi valem D a A), východně od svatyně. A rukopisná poznámka A.Kučery ve "Sborníku velehradském" (Viz u článku A.Zelnitia, Sv.Kliment a hora sv.Klimenta u Osvětiman, Tamtéž, 1948, č.16, s.62. Uvedený sborník Viz: A.Širůček, Osvětimany.) uvádí, že "*prý je nějaké pohřebiště východním směrem pod Klimentkem mezi druhým a třetím valem.*"

Podle jiných "*mniši klimentští byly prý ukládáni k věčnému odpočinku na blízkém 'Ocásku', jehož temeno má jméno 'Hroby' od homolovitých kopečků hojně tu roztroušených.*" (A.Procházka, F.Kalousek, Tamtéž, Pozn.4.)

Na ploše hradiska, spíše v blízkosti vrcholu, bylo prozkoumáno asi osm sond. Povrchová vrstva černé hlíny (humus) byla většinou tlustá 15 - 20 cm, jenom někdy 30 cm. Tloušťka kulturní vrstvy pod humusem, se stopami sídlení, byla většinou 30-50 cm. Pod ní byl jíl nebo skála. "*Sondy IV. a VIII. byly vedeny na vrcholové plošince od kostela k jihu (c), sondy I. a III. týmž směrem mezi terasou plošinky a vnitřním opevněním (B - A), kdežto sondy V. až VII. byly na západním svahu hradiska mezi vnitřním opevněním a hlavním valem (A - D).*" (Hrubý, Tamtéž, s.40)

V I.sondě (asi 75 m jižně od kostela: d.: 6,30 m, š.: 1,50 m, hl.: 0,50 m) byly kameny, černý popelovitý pruh, uhlíky a střepey středohradištního rázu.

Ve II. sondě (asi 70 m jižně od kostela: d.: 20 m, š.: 1,40 m, hl.: 0,50 m) už v humusu byl zlomek železného plechu a světlešedé střípky nádob ze XIV. století. Dále, v podloží, sesuté pískovcovité kameny, z nichž byly některé propáleny do červena, šedočervená mazanice a střípky středohradištní keramiky.

III. sonda (57 m jižně od kostela: d." 6,20 m, š.:1,40 m, hl.: 5, 50 m) měla šedočernou kulturní vrstvu a ojedinělé pískovcovité kameny. "*Ze střepů se dala zrekonstruovat téměř celá tenkostěnná nádoba hnědošedé barvy, zdobená pěti obvodovými rýhami, která patří do střední doby hradištní.*" (Tamtéž, s.42.) Některé střepey se hlásily do mladší hradištní doby.

V sondě IV. (asi 20 m jižně od kostela: d.: 27,30, š.:1,00 m, hl.: až 1 m) byla zjištěna 40-70 cm tlustá vrstva vyrovnávky z kamenné drti a hlíny. Střepey tu byly pozdě hradištní, dále světlešedé, tenkostěnné, zvonivě vypálené, příznačné pro XIV.století, a "*nožka rendlíku se zbytky hnědé polevy, pocházející nejdříve z XV.století.*"

Sonda V. (84 m západně od kostela: tvar T, delší rameno: d.: 10, 20 m, š.: 1,50 m, kratší rameno: d.: 5,90 m, š.: 3,60 m, hloubka různá): v kulturní vrstvě (hl.: 40 - 50 cm) ojedinělé propálené kameny, pod ní dvě kulové jamky (š.: 30-35 cm, hl.: 25-30 cm), zapuštěné do skály. Velké uhlíky, množství zvířecích kostí, mazanice, svor, zlomky kamenných brousků, železná struska, dva kostěné proplétáčky, opracované kostěné úštěpy, kotoučky ze střepů nádob, některé provrtané uprostřed, dvakrát provrtaný střep trojúhelníkového tvaru, a několik set střepů středohradištních nádob.

Sonda VI. (82 m západně od kostela: d.: 7,90 m, š.: 1,50 m, hloubka různá) : v kulturní vrstvě byly mezi pískovci: i "*tři zlomky tzv. litavského vápence (lumachely), s jakým se setkáváme i ... ve Starém Městě a v Mikulčicích.*" (Tamtéž, s.42.) Zvířecí kosti a střepey středohradištní keramiky. "*Na samém podloží byly nalezeny pod sesuvem kamenů dva zlomky omítkové malty.*"

Sonda VII. (asi 73 m západně od kostela: d.: 7 m, š.: 1,50 m): slabá kulturní vrstva (asi 10 cm) s dvěma střípky ze XIV. a XV. století.

Sonda VIII. (10 m jižně od kostela: d.: 7 m, š.: 60 cm, hloubka: 50 - 60 cm): ztotožňovala se s částí jedné Čechmánkovy sondy ("C"), a její celou výchovní stranu tvořily kameny, poskládané (Čechmánkem ?) v lícovanou zídku. V druhotné výplni sondy byly: úštěpy zvířecích kostí, červeně propálená vlnitá mazanice, "*úlomky hrubé malty, obsahující valouny štěrku*", masivní železný hřeb, železný hák s očkem, zlomky kachlů (z nichž jeden s nezřetelnou rostlinnou výzdobou), střepey středohradištního rázu a mladohradištního rázu, "*zlomek ode dna tzv. 'loštického poháru', nádobí příznační pro XIV. století, pro*

století XV.-XVI., a konečně olověný kuželík, o němž není vyloučeno, že patří mezi husitské památky.

Na některých místech, zkoumaných už Čechmánkem, aspoň podle jeho poznámek a zákresů, byly nalezeny další nálezy, které všechny on označoval jako 'staršího rázu', ale které všechny patří do XIV. - XV.století. V jeho sondě 'g' byl okrajový střep z tuhového materiálu, který lze spolehlivě datovat do XI. století." (Tamtéž, s.45.)

Na základě uvedených nálezů dochází Hrubý k těmto předběžným závěrům: "Lze-li již z výsledků sondážního výzkumu alespoň předběžně usuzovat na průběh osídlení hradiska, pak se zdá, že bylo nejintenzivnější v době velkomoravské, neboť zabíralo plochu vymezenou hlavním valem. Po zániku Velké Moravy, v mladší době hradištní, se sídelní plocha zmenšila a sahala od vrcholu hradiska již jen po vnitřní opevnění, až se nakonec středověké osídlení soustředilo pouze na vrcholovou plošinku. Vcelku se sídelní plocha hradiska omezuje jenom na jižní a západní svah, neboť východní a severní stráně svatoklimentské Hory jsou pro sídelní využití příliš strmé." (Tamtéž, s.45.)

Povrchový průzkum totiž ukázal, že plocha velkého předhradí mezi hlavním a vnějším valem ("A" a "D") neprojevuje zatím žádné zjistitelné stopy po osídlení, kdežto plocha uvnitř hlavního valu ("A") směrem k vrcholu hory, tj. ke zříceninám, byla osídlována trvale. Ale i zde je určité odstupňování. Neboť těsně kolem zříceniny je nejvíce mladších středověkých stop, kterými jsou zde překrývány narušované stopy po starším osídlení z mladší a střední hradištní doby, tj. po osídlení z 11. a 9. století. Avšak čím dále od vrcholu dolů, tím více mizí tyto mladší stopy (14. až 15. století), a tím více se objevují prvky z 11. a 9. století.

Svatoklimentské velkomoravské hrnčířské výrobky (dochované ovšem jen jako střepy), mají naprosto bezpečně slovanský ráz, ale projevovaný poněkud odlišným způsobem než např. ve Starém Městě, tedy jakýsi místní svéráz. Právě tak bezpečně se dají řadit nejpozději do poloviny 9.století. To dokazuje, že hradisko bylo vybudováno a osídleno moravskými Slovany již kolem roku 850. A další nálezy dokazují, že se zde sídlilo i po celé 10. století, ba i v 11., ale už méně početně. Zdá se, že hradisko zpustlo v první polovině 12. století, tedy asi do roku 1250. Další nálezy však naznačují, že znovu ožívá ve 14. a 15. století. Potom zcela pustne počátkem 16. století. Dosvědčuje to okolnost, že posledními nálezy je polévaná keramika ze 16. století.

Řekli jsme, že Hrubý šel na svatoklimentské hradisko s pevným předsevzetím dokázat, velkomoravská minulost této Hory je výmysl. proto je důležitý jeho závěr i po té stránce: "Nás ovšem zajímá především osídlení z doby velkomoravské a z doby těsně následující. Ale tu je třeba říci, že již dosavadní nálezy nikterak neukazují jen na dočasné osídlení hradiska v tom období, ale právě naopak svědčí, že zde byla stálá a samostatně hospodařící slovanská osada. Nasvědčují tomu zejména nálezy zvířecích kostí, a to výhradně jen kostí chovného dobytka - krávy, ovce, kozy a vepře. Pro trvalé osídlení mluví též množství nalezené keramiky, představující hlavní 'kuchyňské' vybavení, kostěné proplétačky na splétání lýkové obuvi, tzv. **laptí**, a kamenné brousky železných nástrojů. Dokonce tu lze podle nálezů železné strusky uvažovat i o místním hutnictví nebo aspoň o kovářském zpracování železa, zvláště když víme, že jsou blízko staré, dávno opustlé rudné doly u Strážovic." (Tamtéž, s.45-46.)

Sesuvy kamenů, nálezy mazanice (lepenice) ze stěn chat, jamky po kůlech, podpírajících snad kdysi hřebeny střech, a výskyty zlomků malty mohou být náznakem dobrého bydlení, tj. budova stavěných i z kamení a na maltu, omítaných hlazenou omítkou. Přinejmenším jednou, ale podle široce roztroušených propálených kamenů bylo hradisko pravděpodobně několikrát spáleno. To se se ale podrobněji objasní dalším výzkumem. J.M.Veselý OP (Pokr.)

+

+

+

Sny jsou to zrádné jmění,
jež v boháče nás mění
a nato hned
štve zchudlé z lesklých bran
zpět v nehostinný kraj,
kde žijem teď'.

Ed.

+ + +

Brněnská akademie duch. života ct. Patrika

Kužely OP: DOPISY

DOPIS STARŠÍHO BRATRA

Milá duše!

Někdy některé dobré duše, vedené opravdovou láskou k bližnímu, v níž mu přejí všechno nejlepší - samotného Boha, říkají: "Obětuji za svého bližního toto své přijímání Ježíše." Jenže víš, jak mě můžeš za někoho dokonale přijímat? Není pochyb, že se při tom přijímání mne za jiné lidi často přehání.

A co Ty? Máš v tom dost jasno? Měj se na pozoru! V kalných vodách nejasností loví různí dravci. Mezi ovečky, vedené dobrým pastýřem na svěží pastviny, se snadno vloudí dravec. Takový vlk v rouchu beránčím Ti snadno slibuje: "Budu za Tebe přijímat Beránka Božího", až tomu nakonec přestaneš věřit. Tak se Tvé přijímání mne při mši svaté může stát součástí pouhé Tvé zdvořilosti, asi jako někdejší "onikání".

Především nezapomeň umístit úkon přijímání do samotného rámce oběti mše svaté, na níž se osobně podílíš! Tak správně doceniš přijímání ve vztahu k sobě, kdo mne přijímáš, i v poměru k tomu, za koho mne přijímáš. Jedině z poznání mne, jehož přijímáš, můžeš poznat, co ze mně můžeš mít pro sebe a co pro jiného.

Původně mě nikdo nepřijímá mimo rámec mše svaté. Každý prožívá můj odkaz při Poslední večeři. Současně nepouští ze zřetele živé společenství. Těší se z lásky, která ho spojuje se mnou i s jeho bližními ve jménu mém. Ze srdce mu sálá můj Nový zákon: *"To konejte na mou památku!"*

A co Ty? Stojíš o mě? Tak na mě pamatuj! Znovuproživej se mnou slavnou hostinu lásky! Účastni se shromáždění se kolem mne, zosobněného mým zvláštním služebníkem u tohoto stolu v tomto otcovském domě! Konej mé dílo! Opakuj mou slavnou hostinu! Při nekrvavé oběti přijímej však také mé Tělo z rukou mého služebníka a zástupce! Zaslibuje se mi k té pomoci. Já ho k tomu slavně přijímám a náležitě vybavuji.

Odedávna mne přináší můj služebník Tobě, kdo se nemůžeš kvůli nemoci zúčastnit společného shromáždění při mši svaté. Také to se však děje v těsném spojení se slavením Tajemství.

Divíš se, jak dochází k oddělení Tvého náležitého přijímání od mé dokonalé oběti? Původně si to vyžaduje potřeba uchovávat zásobu mého proměněného Těla pro Tvé přijímání v případě nemoci a ohrožení smrtí, abys byl posílen. Této zásoby se pak užívá i pro Tebe, kdo se nemůžeš zúčastnit mše svaté kvůli svému zaměstnání či vzdálenosti místa. S přibýváním výjimek se úkon přijímání odděluje od otcovského domu, kde se slaví oběť.

Kvůli Tobě jde toto znetvoření původního obsahu spolu s rostoucím rozdílem mezi zbožnou úctou k mé skutečné přítomnosti v mém proměněném Těle pod způsobou chleba a její podstatnou obětní povahou. Víc a více jsi sváděn přehlížet, že moje proměněné Tělo je slavné ustanovení mého utrpení. Stále víc zapomínáš, že toto mé slavné ustanovení je prodloužení mého vykupitelského díla do Tvých dnešních dnů. Často mě přijímáš zvykově, a ne pro osobní a důvěrně zakoušenou účast na mé dokonalé oběti.

Neodtrhuješ snad někdy úplně přijímání od osobní účasti na mši? Pak se nediv, že přijímání odtržené od svého podstatného životního jádra pozbývá plnost své skutečné hodnoty, až sklouzává do mlhoviny Tvého citlivůstkářství! Náležité přijímání pochopíš jedině z oběti. Oběť je projevem Tvé úcty ke mně. Jako se mi dáváš celý, s tělem i duší, smysly vnímatelným a vnějším úkonem, tak Ti dávám najevo duchovní přijetí oběti způsobem vnímatelným smysly v úkonu přijímání. Přijímání je moje odpověď na mou, lidskou oběť. Chceš pochopit mou odpověď? Tak neopomeň prosbu! Proživej přijímání neustále ve spojení s prosbou!

Jaký smysl by měla oběť jako taková bez ohledu na mé slavné ustanovení? Jsi je Boží tvor. Proto jsi jako každé stvoření Božím majetkem. Když Ti náš všemohoucí Otec dává svobodu jednání, tedy je Tvou spravedlivou povinností, abys uznal a výslovně se mi celý oddal, jak to jen dovedeš.

Obětí se mi celý s duší i tělem dáváš. Obětí dáváš najevo vnitřní oddanost vnějším úkonem. Když chceš úkonem oběti vyjádřit, že mi docela patříš, a žádáš mě, abych si te vzal, tak ten svůj úmysl naznač tím, že věc pro mne obětovanou vyjmi ze svého vlastnictví a z vlastního všedního užívání jako záruku a znamení svého osobního poddanství.

Pokud se při oběti pokorně podrobuješ mým příkázáním, je jisté, že ji přijmu. Jsi však složen z duše a těla. Nestačí Ti, že přijímám Tvou oběť pouze duchovně a neviditelně. Proto moje odpověď na Tvou smysly vyjádřenou otázku je vnímatelná také Tvými smysly.

Víš, jak Ti dám najevo příznivé přijetí Tvé oběti? Rozumíš, čím Tě v souladu s Tvou přirozeností ujistím, že Tě nejen slyším, ale i vyslyším? Tím, že Ti dary, které od Tebe ve Tvé oběti přijímám, zase rozdělím. Tentokrát už ne jako Tvůj majetek, nýbrž jako své vlastnictví. Dávám Ti je tím, že Tě zvu jako svého miláčka ke své hostině. Hostina je znamením potvrzeného přátelství, zárukou přijetí oběti a vnějším rozdělením mé bohaté přízně. Ty ztělesňuješ oběť a já ztělesňuji přijetí oběti. Tak je přijímání současně odpovědí mne, který jsem neviditelný, a Tvým smyslům patrnou odpovědí na Tvou smyslům patrnou lidskou oběť.

Co platí o každé oběti, to platí tím více o mé dokonalé oběti. Moje oběť je nedokonalejší oběť Tebe obnoveného mnou a také jedinou obětí milou našemu společnému Otci. Stavím před Tvé zraky jedinou oběť, kterou si náš Otec žádá pro Tvou spásu a spásu ostatních lidí, totiž oběť kříže.

Při slavné hostině lásky obětuje můj pomocník chléb a víno na znamení Tvé osobní oběti. Činí to spolu s naší společnou panenskou Matkou, spolu s ostatním hromážděným vykoupeným lidem a zvláště spolu s Tebou. Chceš, aby Tvá oběť byla opravdová, celá a milá našemu spravedlivému Otci? Snaž se tvořit jednotu s mou obětí na Kříži! Jedině tato oběť je milá našemu Otci. Tato jednotu oběti naší panenské Matky a účastníků shromáždění mých přátel s obětí kříže se uskutečňuje v proměňování, v podstatném úkonu mše svaté. Tvá oběť má plný smysl jediné v mé oběti na kříži. Zároveň ji přijímá náš věčný Otec. Na kříži potvrzuje, co jednou provždy konám jménem Tebe a ostatního shromáždění mých přátel. Všechno vrcholí proměňováním. Tehdy je slavná oběť v podstatě vykonána. Ale jako obětování, totiž to, co předchází proměňování, ztělesňuje Tvou oběť, tak přijímání, které následuje po proměňování, ztělesňuje moje přijetí Tvé oběti, a umožňuje Ti účastnit se s tělem i duší tohoto přijetí oběti. Já Tě nejen přijímám. Já Ti toto přijetí také dávám najevo. Dávám Ti je zakoušet u svého stolu. V tom spočívá dokonalé přijímání.

Jak hluboko zakoušíš toto velké tajemství? Přijímáš pouze natolik, nakolik se obětuješ. Svým "Fiat" pronáší naše panenská Matka nejen slovo souhlasu, ale přináší také svou celoživotní oběť našemu věčnému Otci. Dává mu za oběť své tělo a svou krev. Proto mě dokonale přijímá živého v duchu mých slov: *"Kdo přijímá mé tělo a mou krev, zůstává ve mně a já v něm."*

Tvůj starší Bratr a Spasitel

+

+

+

Vlož ten vavřík na hlavu,
přespříliš svou pro slávu.
Vavříne, skloň věčný strom,
před ním koř se, to je On! Ed.

+

+

+

DOPIS TVÉ MAMINKY

Milé dítě!

Chceš požívat ovoce účasti na slavné hostině lásky? Říkáš si, proč by ne?, ale jaké to ovoce vůbec je?

První ovoce slavné hostiny lásky se týká především mne, která první dokonale přijímám Ježíše. První Tě předcházím v dokonalém přijímání živého Boha. Přijímání je úkon Tvé víry, naděje a lásky v jednotící svrchované lásce. Úkon Tvé zbožnosti vychází z vyššího, hrdinského přátelství. Je

to úkon neobyčejně záslužné ceny. Tvé vyšší přátelství je spojeno se zdrojem veškerých zásluh - s obětí kříže. Uskutečňuješ je ve jménu přátelství s mým ukřižovaným Synem věčného Otce.

Tvá zásluha se měří Tvou láskou. Jakou cenu má Tvá náležitá účast na hostině, která je slavností lásky? Tvá zásluha spojená s úkonem Tvé účasti spočívá ve Tvé duši navěky. Nemůže zmizet. Jako nelze zastavit proud života, vycházející od věčného Otce a znovu se k němu vracující. Ve Tvém je něco, co si sám nemůžeš osvojit. Osobní nezcizitelná a nevykořenitelná zásluha. To je věčný znak, který všemohoucí Otec dává našim pomíjivým úkonům, jež jsme konáme z lásky k němu. Je v něm ještě něco. Tvé náležité přijímání se děje jako výsledek oběti. Je to příznivá odpověď našeho vševědoucího Otce na Tvou prosebnou oběť. Všemohoucí Otec Tě přitahuje svým pozváním, aby se Ti sám dal. Přicházíš na jeho výzvu, pronášenou mým Synem: *"Vezměte a jezte... Vezměte a pijte!"* Přijímáním chce můj Syn něco dát zvláště Tobě, kdo uposlechněš a přijdeš. Dává Ti své proměněné Tělo, přijaté ode mne. Dává Ti je jako záruku a zdroj účinné obnovy Tvého vyššího, nadlidského, hrdinského přátelství. Náležité přijímání v Tobě rozvíjí působnost vyššího nadání ve zvláštní podobě přátelského spojení s mým ukřižovaným Synem. Jednota přátelství s Ježíšem, ale nikoli pomyslným, ani přímo s ním v jeho slávě, jak ho dnes vidím tváří v tvář, bez smyslového závoje, nýbrž s ním ukřižovaným, s ním v jeho obnovném díle. Vlastním účinkem přijímání je Tvé připodobnění se mému ukřižovanému Synu, jak připomíná náznak potravy. Vlastním účinkem Tvého přijímání je vyšší nadání k těsnému spojení s Ježíšem v provádění jeho poslání. Přijímání Ti dává proniknout do hloubky tajemství Tvého vykoupení. Přijímání Ti dává více vyššího nadání k osobního vykoupení. Současně Ti dává více síly k uskutečnění vnitřního tajemného života, k němuž jsi pozván od křtu svatého. Dostává se Ti duchovní posily k přechodu od nezasloužené vyššího nadání Božího dětství k dospělému hrdinskému přátelství a důvěrné spolupráci s mým Synem. Přijímání Ti dává více síly k uskutečnění Tvého poslání.

Jaké je Tvé poslání? Pracuj ze všech sil ve shromáždění věrných přátel mého jediného Syna a spolu s nimi na spáse sebe spolu s celým lidstvem a světem, ve kterém žiješ! To je onen vznešený, zušlechtující a kultivující účinek přijímání. Nepřehlédni to, když se opravdovou lítostí a svátostným smířením s Bohem a se všemi Božími tvory naplno otevíráš účasti na slavné hostině lásky, spojené s Tvou obětí!

Tak je Ti toto přijímání skutečným pokrmem v pozemském vyhnanství, potravou, seslanou z nebe. Posiluje Tě na cestě k nezvratné dokonalosti. Tohle je pravý pokrm na cestu, jako jím je prorokovi chléb, který mu posel našeho milosrdného Otce klade k hlavě, znavené únavou a obavami z nebezpečí pouště, a který mu umožňuje dojít až na vrchol hory zjevení Nejvyššího.

Ve Tvém náležitém přijímání přichází k Tobě můj Syn, aby Tě posílil v hloubi duše a stal se Ti věrným průvodcem na životní cestě.

Přichází, aby Ti na Tvé životní pouti rozněcoval srdce jako učedníkům na cestě do Emauz.

Přichází k Tobě, když ho přijímáš do svého vnitřního nejdůvěrnějšího příbytku, uklízeného a vyčištěného právě pro něho.

Přichází k Tobě, který odpovídáš na pozvání z nejvyšších míst a řádně umyt, očištěn a upraven přicházíš k slavné hostině lásky. Při této hostině připravené zvláště pro Tebe, zdánlivě se ztrácejícího uprostřed celého lidstva, se nepodává žádná pouze přirozená potrava. Můj Syn se Ti nabízí za pokrm. Přichází jako Tvůj Bratr a nejlepší Přítel. Jak ne. Vydává se za Tebe. Prvním a nejlepším z jeho přátel, který mu nejlépe odpovídá na mé pozvání, jsem já, Tvoje panenská Matka. Dávám svému Synu všechno lidské, co spolu s celým jeho dědictvím našeho věčného Otce obětuje za Tebe na kříži.

Tvoje Maminka

+ + +

Že na mělčině myšlenky
tvá plavba ztroskotá?
Jen loď, které se vyhýbáš,
je jistá: prostota. Ed.

+ + +
Skřípec mě neohne -
mé nitro - svobodné.
Moje kost smrtelná
je uvnitř ztužená,
jíž pila nevadí,
nepuká pod šavlí.
Těla - jsou tedy dvě,
druhé - nic nesváže.

Z hnízda sám orel se
tak lehce nevznese
až nad mraky,
jak můžeš ty -
leda že sám se chceš
mít za škůdce.
Nevolnictví je vědomí -
svoboda též.

Ed

+ + +
DOPIS TVÉHO OTCE

Milé dítě!

Pokládáš se za mého pravého přítele a současně za mé opravdové dítě? Srovnej se s naší společnou panenskou Matkou! Uvidíš, jak jsi vzdálen tomuto doopravdy hrdinskému přátelství.

Můj opravdový přítel usiluje o takové přijímání, které by se nerozplývalo v mlhavých dojmech, ani by se nevybíjelo v povrchní rozcitlivělosti, a to ani pod záminkou vzpomínky na různé přátele či známé. Nakolik je potom odůvodněné Tvé přijímání za někoho, aniž by se přijímání zúžené na Tvé ryze osobní úmysly znetvořilo?

Samo přijímání je součástí oběti přinášené na mou výzvu. Je to moje viditelná a hmatatelná odpověď na Tvou oběť. Úroveň přijímání odpovídá úrovni Tvé oběti. Oběť slavné hostiny lásky má společenský rozměr. Děje se z podnětu shromáždění mých věrných přátel a v jeho jménu. Každá slavná hostina lásky je úkonem, na němž mají zájem všichni moji přátelé věrní mému jedinému Synu. Modlitby při mši svaté jsou v množném čísle. I když můj služebník slaví tuto hostinu sám, tedy se modlí především jménem celého shromáždění mých přátel a v jejich jménu. Obětuje také svým jménem. Samozřejmě, že se nemůže rozdvojit. Proto je ve stavu, schopném přijímat mé vyšší nadání. Ve svém jménu obětuje pouze jako účastník shromáždění mých věrných přátel a zahrnuje sám sebe do oběti, kterou přináší mocí své slavně zaslíbené služby.

Rovněž i jako účastník mše svaté máš dvojí poslání. Od křtu máš společné poslání v jednotě s mým zvláštním služebníkem. Křtem nabýváš právo a povinnost podílet se na poslání celého shromáždění mých věrných. Tím je především neustálé pokračování ve vykupitelské oběti a osvojování si jejich zásluh pro lidstvo všech dob.

Pokud je nějaký úkon, při němž se máš rozpomenout na své společenské poslání a na odpovědnost, vyplývající ze křtu, pak je to především při mši svaté. Účastni se jí spíš kvůli celému vykopenému lidstvu, než kvůli sobě! O této slavné hostině Ti říká můj Syn: "To konejte na mou

památku." Účastníš se této slavné hostiny? Pak měj na paměti to, co leží na Srdci mého jedinému Synu! Co je to? Celé lidstvo a celý svět, které čeká na spásu. V něm jsou Ti všichni bližními podle zákona lásky.

Tento řád vysvětluje dvě vzpomínky, jimiž si shromáždění mých věrných připomíná ty, kdo si přejí slavnou hostinu lásky. To Ti ukazuje, jak se máš při přijímání modlit za bližní a jak je obětování Tvého přijímání něčím úžasně vznešeným a zušlechtujícím. Přijímej mého jediného Syna za bližního a vzdávej se v zájmu bližního plodů přijímání! To však znamená: Vydej sám sebe za bližního tak, jako se můj Syn vydává ze Tebe! Vezmi se k srdci svola mého Syna, že *"nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo za své přátele položí svůj život"*! (Jan 15,13) Vydej se za bližního ve stejnou chvíli, kdy se za Tebe vydává můj Syn, Ježíš Kristus!

Slavná hostina lásky, ustanovená při Poslední večeři a potvrzená Ježíšem na kříži, je vznešené napřímení Tvé lásky a lásky ostatních mých dětí k mně skrze mého Syna a současně zušlechtění lásky mých dětí vůči sobě sobě navzájem. Je vhodné, a někdy doslova žádoucí, abys přijímal mého Syna pod způsobou pokrmu a nápoje za svého bližního.

Můj Syn Ti lásku nejen doporučuje, ale přímo ukládá. Chceš opravdu a naplno přijímat mého Syna? Přestaň brát ohled jen sám na sebe a pouze na svou spásu! Mysli na své bližní! Vždyť i můj Syn Tě miluje v jednotě své všeobjímavé lásky vykupitelské a tak mi Tě obětovává. Od toho okamžiku se už přestaň stavět přede mne jen sám a bez ohledu na své bližní! Nedosáhneš dokonalosti, když se všemožně nepřičiníš o spásu ostatních. Proto ti můj Syn říká: *"Přinášíš-li svůj dar k oltáři a tam si vzpomeneš, že tvůj bratr má něco proti tobě, nech tam svůj dar před oltářem a jdi se napřed smířit se svým bratrem, potom teprve přijď a obětuj svůj dar."* (Mt 5,23)

Tvůj věčný Otec

+ + +

Jdi zvolna, duše, nasytit
se jeho blízkostí.
Jdi rychle, nežli soupeř smrt
se na vůz uhostí.
Jdi plaše, kdyby konečným
svým zrakem se tě zřek.
Jdi směle - platilás, co chtěl,
svou spásou - polibek.

Ed.

+ + +

VYDÁVÁ: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně. IČ: 70824118. Tel.541218001, 737857272, TISK: OLPRINT, BRNO. Upozornění: Veškeré texty je zakázáno dále rozšiřovat bez souhlasu redakce a autorů. Bank.spojení: ČS Brno - 2024711359/0800, Konst.symb.8, Var.s.:2004,Název účtu: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP

